

Catalunya hi guanya

- Amb la consecució de l'acord de finançament, Montilla ocupa la centralitat política catalana

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.07.09

Quan, l'any 2003, el tripartit va formar govern a Catalunya, hi va haver satisfacció. Preferències polítiques a banda, la democràcia és alternança, i 23 anys de CiU eren massa. Hi havia fins i tot el perill que es pogués convertir en el partit del règim.

Però ha estat el contrari a un camí de roses. Són tres partits molt diferents, no una coalició de cosins germans com ara CiU en què ningú discutia el fort lideratge de **Jordi Pujol**, amb una gran personalitat. El tripartit també ha comès alguns errors i aquests han generat prou soroll per poder tapar la seva tasca de govern. Que n'hi ha hagut. A més, la dreta espanyola li va declarar la guerra des del primer dia i el diàleg amb el PSOE ha estat turbulent.

Ja es va veure quan va tenir lloc el viatge de **Carod** a Perpinyà, abans que **Zapatero** governés. El PSOE va tenir por que els gestos d'ERC el perjudiquessin i li fessin perdre les eleccions (el 2004 i el 2008). I ZP es va equivocar molt amb la seva poca atenció a la discussió de l'Estatut a Catalunya i la confiança excessiva en la negociació –que s'havia d'intentar– amb ETA. Per això va quedar debilitat i espantat davant la dreta.

El ball de l'Estatut (el que vulgui el Parlament, el que surti de les Corts

espanyoles, el que sentenciï el Constitucional...) va revelar errors. Però la clau era el nou finançament. Catalunya no podia seguir amb un sistema que perjudica el seu creixement i el seu equilibri social, i carregar amb la part del lleó de la solidaritat amb les comunitats menys desenvolupades, mentre que altres, amb el concert en el cas d'Euskadi o la capitalitat en el de Madrid, en surten millor parades.

Però aconseguir un pacte equilibrat no era fàcil perquè altres comunitats, les que menys han augmentat la població per la seva poca immigració, tenen pànic de perdre recursos. I alguns exacerbaven aquest temor atacant Catalunya i assegurant que es trencava la solidaritat i la igualtat entre els espanyols. Per desactivar aquesta crítica s'han hagut d'incrementar substancialment, fins a 11.000 milions d'euros i en plena crisi, els fons que l'Estat aporta a les autonomies. Però el que resulta decisiu és que, per primera vegada, l'índex de finançament per càpita de Catalunya (102 aquest any, 105 el 2012) serà superior al 100 de mitjana espanyola. Saltarà ni més ni menys que 11 punts sobre el 94 del 2007. És un triomf raonable. I s'ha aconseguit perquè el PSC, amb la direcció de **Montilla** i el rigor econòmic de **Castells**, s'ha mantingut ferm gairebé un any. Ha demostrat que el pacte amb el PSOE no comporta obediència. S'ha plantat i ha guanyat.

El PSC, no obstant, tampoc hauria aguantat sense el suport dels socis que –excessos verbals a banda– l'han recolzat. Per a ICV era lògic. Li és difícil una altra política, excepte que elegeixi l'esquerranisme estèril d'IU. Però ERC es podia equivocar. A l'Estatut va seguir el transitori maximalisme de CiU, i quan **Artur Mas** va pactar a la baixa (tampoc hi havia una altra opció), va quedar presonera de la deriva. I va liquidar **Maragall**. Ara no hi ha estat així. Amb el lideratge de **Puigcercós**, que

controla bé el partit, ERC segueix sent del morro fort però sap que un partit de govern no és un partit de protesta. I que el pacte, que situa els recursos per càpita de la Generalitat per sobre de la mitjana espanyola, és un pas seriós en la reducció del dèficit fiscal.

El nou model és, doncs, un gran triomf de Catalunya obtingut per la coalició del Govern, en entesa –difícil– amb l'Espanya progressista. Serà rebut amb alleujament. I més si CiU sap afegir-se i resisteix la temptació, per legalismes erronis o discutibles, de pujar a la muntanya, mentre ERC combina radicalitat amb pragmatisme i empresaris i sindicats recolzen els resultats obtinguts per **Montilla**. Dient *no* a Madrid, cuidant la majoria parlamentària, buscant la complicitat de la societat civil, aguantant incomprendiments i sabent pactar, **Montilla** demostra que té brúixola de navegar. El seu nord és guanyar la centralitat.